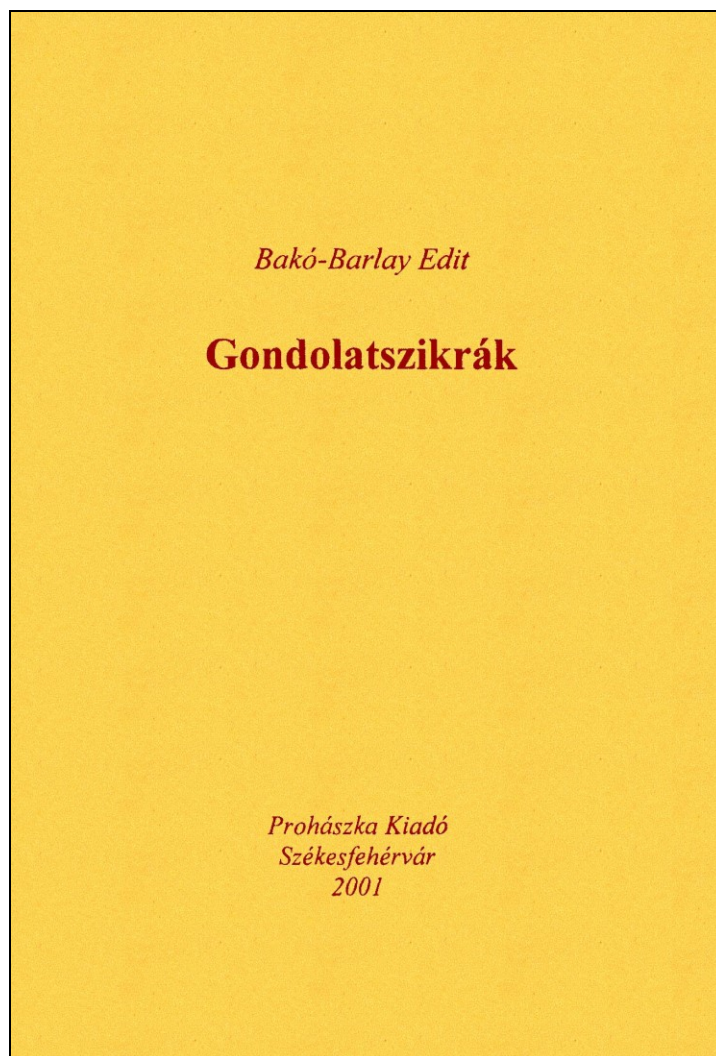


Bakó-Barlay Edit Gondolatszikrák

Mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyar nyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.



Impresszum

Bakó-Barlay Edit
Gondolatszikrák

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv ötödik kiadásának elektronikus változata. A könyv 2002-ben jelent meg a Prohászka Kiadó gondozásában, az ISBN 963 640 857 2 azonosítóval. Az elektronikus változat a szerző engedélyével készült. Az elektronikus kiadást szabadon lehet használni lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai. Minden más jog a szerzőé.

A könnyebb tagolás érdekében a könyvet négy, közel egyenlő részre felosztva készítettük el az elektronikus változatot.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
1. rész	4
2. rész	11
3. rész	20
4. rész	30
Fordítások	38

1. rész

Mindig csak adni

Az öreg kút csendesen adja vizét...
 így telik minden napja.
 Áldott élet ez! Fontolgom:
 csak adni, adni minden napon.
 Ilyen kúttá kellene lennem:
 Csak adni teljes életemben.
 Csak adni? Terhet is jelenthet,
 Jó kút, nem érzed ezt a terhet?
 Belenézek... tükre rám ragyog:
 „hiszen a forrás nem én vagyok”,
 Árad belém! csak tovább adom
 Frissen, vidáman és szabadon!
 Hadd éljek ilyen kút életet,
 Oszczak áldást és szeretetet.
 Nem az enyém. Krisztustól kapom,
 egyszerűen továbbadom.

* * *

Mennyi titok veszi körül a szenvedést, és még mennyivel több a szeretetet. Aki a szenvedést a szeretettől elválasztja, sohasem fejt meg a titkot. A szeretet törvénye: a mag a földbe kerül, meghal, hogy termést hozzon. Ha nem jut a földbe, ha nem hal meg, egyedül marad, félelmetesen egyedül, titokzatos magányban, de meghal a szeretet utáni vágtyól.

* * *

A szenvedés reménye: könyörüljön meg rajta a szeretet, karolja át. Így váltja meg a szenvedést. Mérhetetlen az emberben csak egy: a szeretet.

A szenvedés jelzi csupán, hogy mérhetetlen volt a szeretet, vagy jobban mondva, hogy volt-e egyáltalán? – A szeretet, amely megtörik a szenvedésen, csak álcázott önzés! A szenvedés nem csupán a tiszta felismerés forrása, hanem tűzpróba is és a szeretet kinyilatkozása. Vajon nem úgy van-e, hogy az első szenvedést leleplezi az első szeretet. Elkezdesz szenvedni, rájössz, hogy szeretted! Mit beszéltek, mit fecsegték a szeretetről, ha soha nem szenvedtetek? Szeretet nélkül a szenvedés olyan lenne, mint az éj hajnalpír nélkül, vagy mint az örök éjszaka. Az éjszaka szépsége a nappal érkezésének reményében van. Ha a szenvedés széplelkű, csak a szeretet teheti azzá. A szeretet mindent hisz, mindent remél és mindent elvisel.

* * *

A szenvedés az a keskeny híd, melyen a szeretet magasabbra hág; a gyűlölet számára szakadék a mélybe.

* * *

Egyedül a szeretet túr, a gyűlölet türelmetlen.

* * *

Az élet nem homogén, de azért még lehet egymás mellett megértéssel élni.

* * *

Az tesz bennünket emberré, ha tudatosan vállaljuk magunkra a szenvedést.

* * *

A hiúság, a gőg és az irónia kizárja a barátságot. Hősies, intim, szellemi, játékos, ez a négy eleme a barátságnak.

* * *

A szenvedés olyan, mint a zenében a kereszt: felemel.

* * *

Az önnevelés leveleiből: Este az elalvás előtt nyugodtan mondjuk és bizakodóan, holnap vidám leszek. Elképzeljük, milyen az, ha barátságosan, szabadon töltjük napjainkat, dolgozunk, játszunk. Ilyen leszek holnap egész nap, többször is elmondjuk ezt. Közben jön az éjjel és a reggel, észrevesszük, hogy mindez csak álom.

* * *

Azon szavaknak, amelyeket kimondunk, nincs értelmük, csak a csend jóvoltából, amelyben fürödnek.

* * *

Az erőszakkal szemben a lélek győzelme a türelem, vagyis a felségnek önmagába vonulása.

* * *

Jönnek azonban időszakok, amikor semmi sem emlékeztet lelkünk „belső udvarára”. Úgy tűnik, minden elszáradt, éltető víz nélkül elfonnyad, és sehol semmi belső erő. Ez az állapot csupa fájdalom és kínlódás. De éppen ezzel szakítjuk ki a visszamaradt gatz gyökerestől. – Elismerjük, hogy Isten kegyelme nélkül, csak saját erőfeszítéseinkkel semmire sem megyünk. Semminél is alacsonyabbra tartva csekélységünket, alázatosak leszünk, és újra kinyílnak a virágok! (*Avilai Nagy Szent Teréz mondása*)

* * *

Minden embert megérinti az Isten szelleme, aki időt szán erre. Az imádkozó ember ezt megtapasztalja. Az imádkozás a tudományok tudománya, a művészetek művészete! De éppen

ehhez kell idő. Mennyi időt adok én Istennek? Talán újra fel kellene fedeznünk a „csend”-nek helyiségét.

* * *

Az embernek önmagát kell megvalósítania, minden szempontot fel kell mérnie, hogy mindenképpen lehet „saját maga”? – méghozzá, ahogy azt magának elképzei. És ma minden lehetőség megfelel! Így tekintve az önmegvalósítás elegáns körülírása a kemény önzésnek, mely brutális vonásokat mutat. Minden, ami nem tetszik, abból kilépek. Azért vannak a többiek, hogy én megvalósíthassam magam! Az természetes és szükségképpen csak oda fajulhat, hogy így semmi sem megy! – Jézus lelke egészen más; minden emberre hathat, ha nyitott lélekkel fogadjuk. Az ember akkor éri el saját nagyságát, ha lejjebb helyezi képzelt mércéjét! Jézusunk példája egyértelmű, és ez isteni dimenziókba vezet minket. E nélkül az ember szétzúzza, szétrombolja saját magát. *(Egy müncheni pap munkájából)*

* * *

A keresztények legyenek világító jelek a világban az emberek számára. Ha keresztények akarunk lenni, Krisztushoz kell formálódni.

* * *

A görög kultúrával foglalkozó és a Papadelosz által Görögország minden vidékéről meghívott értelmiségiek és szakemberek vezette két hetes szeminárium utolsó délelőttjének utolsó előadásán Papadelosz felemelkedett a terem végében álló székéből, előre ment, ott megállt az egyik nyitott ablakon beözönlő ragyogó görög napfényben és kinézett. Mi pedig követtük tekintetét az öblön át egészen a német temetőt jelző vaskeresztig. Azután megfordult.

– Van valakinek kérdése?

Csend ülte meg a termet.

– Ez a két hét egy egész életre elegendő kérdést vetett fel, de pillanatnyilag csak a csönd létezett.

– Nincs kérdés?

Papadelosz tekintete végigpásztázott a termen.

Nos jó.

Föltettem a kérdést:

– Dr. Papadelosz, mi az élet értelme?

A szokványos nevetés jött válaszul, mindenki indulásra készen mocorgott. Papadelosz kezével csendet intett, hosszasan rám nézett, szemével azt firtatta, komolyan kérdeztem-e. A szememből pedig azt olvasta ki: igen.

– Rögtön válaszolok a kérdésére.

Nadrágzsebéből elővette tárcáját, egy darabig egy bőr pénztárcában kotorászott, aztán kihalszott egy apró kerek tükröt, nagyjából akkorát, mint egy negyeddolláros, és a következőket mondta:

– Kisgyerek koromban, a háború alatt nagyon szegények voltunk. Egy eldugott faluban éltünk. Egy nap az úton találtam egy darabokra tört tükröt. Egy német motorbiciklit lóttak ki azon a helyen. Megpróbáltam összeszedni a tükör összes darabját, hogy összerakjam, de lehetetlen volt, így csak a legnagyobb darabot tartottam meg. Ezt itt ni. Aztán egy kövön kör alakúra csiszoltam. Játszani kezdtem vele, mint valami játékszerrel, és elbűvölt az, hogy olyan sötét helyekre tükrözhettem vele a fényt, ahova a nap sohasem sütött be, – mély lyukakba,

repedésekbe és sötét beugrókba. Sportot űztem abból, hogy fényt bocsássak a legeldugottabb helyekre is.

– Megtartottam a tükörckét és ifjú korom üres pillanataiban elővettem és újra elfogadtam a játék nyújtotta kihívást. Amikor férfivá értem, rájöttem, hogy ez nem egyszerűen gyerekjáték, hanem annak a metaforája, mit is kezdek az életemmel. Rájöttem, hogy nem én vagyok a fény, még csak nem is a fényforrás. De a fény, az igazság, a megértés, a tudás létezik, sok sötét helyen csak akkor fog fényleni, ha én odatükrözöm.

– Csak egy szilánkja vagyok annak a tükörnek, amelynek teljes alakját és formáját nem ismerem. Ennek ellenére azzal, ami rendelkezésemre áll, fényt tükrözhetek a világ sötét zugaiba – az emberek szívében lévő fekete foltokra –, és némely emberben bizonyos dolgokat megváltoztathatok. Ez az, amire én törekszem. Ez az én életem értelme.

Aztán fogta tükörckéjét, óvatosan tartva befogta az ablakon beáramló nappali fény sugarait és az arcomra, meg a padon összekulcsolt kezemre irányította. Sokat elfelejtettem már abból, amit azon a nyáron a görög kultúráról és történelemlről tanultam. De emlékezetem tárcájában még ma is ott hordok egy kis kerek tükröt... „Van valakinek kérdése?” (*Részlet Robert Filghum „Már lángolt, amikor ráfeküdtem” című könyvéből.*)

* * *

Ha az ember szívével hallgatja Beethoven szimfóniáját, megérzi, hogy azok szenvedésben születtek.

* * *

Ha az ember érzelmeitől kér tanácsot, nem pedig érveitől, kételyei feloldódnak.

* * *

Még a legmagasztosabb eszme is aljassá és kicsinnyé válik, ha módot ad az embernek arra, hogy nevében embertelenségeket kövessenek el.

* * *

Feszültségek csak erős emberek között állnak be, – ha két akarat ütközik össze, vagy két merev szándék áll egymás útjában.

* * *

Boldog az az ember, akinek kedves emlékei táplálják a lelkét.

* * *

Ember vagy árnyék csak addig él igazán, amíg van valaki a földön, aki igazán szereti.

* * *

A hazugság abban a percben született, amikor az első szó. A hazugság a rövid, heves csatákban erősebb, – az igazság hosszú, lassú küzdelmekben győz.

* * *

Ha nem érdemes élni, meghal az ember. Volt egy öreg indián, aki imádta az erdőt, jöttek az állam emberei és kivágták az erdőt. Az öreg indián meghalt.

* * *

Hogy boldogok lehessünk, egy bizonyos lelki egyensúlyra kell törekednünk. Az átmeneti megpróbáltatásokat nyugalommal kell elviselni, ha ez sikerül olyan boldogok vagyunk, amilyenek egyáltalán lehetünk.

* * *

Egy pszichológus szerint: az az ember lehet boldog, aki biztosítani tudja magának gondolkodása és eszméi, érzelmvilága és cselekedetei közötti összhangot.

* * *

Az elkövetkező eseményektől való rettegés elviselhetlenebb, mint az esemény.

* * *

A sikernek van egy isteni erénye: módot ad arra, hogy jót cselekedjünk.

* * *

Semmitől sem félek annyira, mint a félelemtől.

* * *

Illendőképpen élni, ez az ember nagy és dicső mesterműve.

* * *

A békés együttélés titka, nem mindig minden gondolatunkat szavakba önteni.

* * *

Gondolkodni nehéz, cselekedni még nehezebb, de ennél nehezebb úgy cselekedni, ahogy gondolkodunk. (*Goethe*)

* * *

Lehet, hogy nekem furcsa az életfelfogásom, de: aki elhagyott, sohasem volt egészen mellettem, csalódnai nem csalódom, csak tapasztalatokban leszek gazdagabb: embereket, dolgokat magasabbra értékeltem, mint azt valódi értékük megérdemelte volna: Tévedtem! Az embert események, történések nem győzik le, az embert csak önmaga tudja legyőzni: – amikor feladja a harcot.

Amíg van cél és akarás, addig csak nehézségek vannak, de nem vereségek. (*Levélrészlet*)

* * *

A szerelem nem vak. A szerelem többet lát, nem kevesebbet, és épp azért, mert többet lát, kész kevesebbet látni.

* * *

Nem kell mindig mindent megmondani, az ostobaság lenne; de amit mondunk, annak olyannak kell lennie, amilyenek gondoljuk, máskülönben gonoszság. (*Pascal*)

* * *

Ha nem lennénk gőgösek, nem panaszkodnánk mások gőgje miatt.

* * *

A szerencsét igazítani lehet, a szerencsétlenséget át kell vészelní.

* * *

A fiatalság az az idő, amikor meg kellene tanulnunk a bölcsességet. Az öregkor az, mikor ezt gyakorolni kellene. (*Rousseau*)

* * *

A rögtön és a késő között csak egy pillanat van. Mindannyiunk számára üt az óra. Az embert ne sajnáljuk, hanem segítsünk rajta. (*Gorkij*)

* * *

A sors erősen vagy lágyan kopogtat. Az anyagtól függ.

* * *

Aki egy ügyért áldozatot hoz, nemcsak azért teszi, mert győzelmét várja, hanem mert hisz benne. Hit nélkül nem lehet értelmesen élni, és értelem nélkül nem lehet hinni.

* * *

Gazdag az, akinek már annyija van, hogy nem kíván semmit. (*Cicero*)

* * *

A világ egy színpad. Jössz, nézel és átmész rajta.

* * *

Abból lehet egy ember jellemét megismerni, hogy milyen tréfákat talál magára nézve sértőnek.

* * *

A rózsák illatát élvezzi az ember, az almába harapni kell. (*Goethe*)

* * *

A megelégedett emberektől nem lehet semmit várni. (*Gide*)

* * *

Az élet néha egy köves út, én életemben olyan sok szép követ találtam.

2. rész

A világ olyan szép és olyan érdekes, hogy harcolni kell érte. *(Hemingway)*

* * *

Minél inkább becsapod magad, annál kevésbé hiszel magadban.

* * *

Röviden kérdezve, mit is akarok? Valakit, akinek nélkülözhetetlen vagyok.

* * *

Akinek hatalma van, gyakran helytelenül használja.

* * *

Engedd, hogy csak Isten munkálkodjon benned, nem tudod, miképpen gyakorold mindennapi életedben az önmegtágadást? De magad adod meg rá a választ: tettel, cselekedettel! A legnagyobb áldozat, amit hozhatunk, a legnagyobb győzelem, melyet önmagunk felett gyakorolhatunk: restségünk legyűrése. A hajlandóságunkat arra, hogy lehetőleg minél kevésbé erőltessük meg magunkat!

A keresztény cselekvés szabaddá teszi önmagát, és Istenhez kötődik. Ne gondolj teoretikus lemondásokra, hanem például legközelebb teljesítsd a számodra ellenszenves feladatot, amit Isten küldött neked! Ő fog neked segíteni, ő fogja a szükséges támaszt tetteidhez megadni. Csak engedd, hogy Isten tegyen meg neked mindent.

* * *

Mindig szeretjük azokat, akik csodálnak minket. De nem mindig szeretjük azokat, akiket mi csodálunk.

* * *

Az az ember, aki csakis önmagát szereti, semmit sem gyűlöl annyira, mint egyedül maradni önmagával.

* * *

A szeretet nem keres egyenlőséget, de megteremti azt.

* * *

Az ember nem az, ami lenni szeretne, hanem az, aminek lennie kell.

* * *

Minden lélekben van egy kis szivárvány
kis csapó híd, amelyet lebocsát,
hogy egy más lélek átjöhessen rajta

Ennek a hídnak hídpillére nincsen,
ezt a hidacsát csak az
Isten tartja,
Isten, aki a szívekbe lát.

(Reményik S.)

* * *

Tegnap: a múlt, melynek emléke sosem fakult.
Ma: a jelen, melyben helyemet nem lelem.
Holnap: a jövő, melyben vár örök lakásom, a temető.

* * *

A boldogság nem egyéb, mint a szellem tökéletessége, vagyis az értelem épsége.

* * *

Amid nincs, arra ne úgy gondolj, hogy mi lenne, ha a birtokodban lenne. Ehelyett a meglevő dolgok közül azokat vedd szemügyre, amelyek a legérdekesebbek, s képzelj el mennyire törnéd magad utána, ha nem lennének meg.

* * *

Kevés szó ébreszt és izgat. A sok bénít és altat. A szótlanság ritka betegség, a bőbeszédűség mindennapi kór. Pedig a szavak tömegében a gondolat nem jut szóhoz.

* * *

Félsz? Félek. Csak, aki fél lehet igazán bátor, én hős leszek, félvén a vacogástól.

* * *

Minden embert meghatároz az, hogy saját átgondolt világnézete által valóságos személyiséggé legyen.

* * *

Tárgyilagos csak az lehet, akinek a tapasztalatok nem befolyásolják nézeteit.

* * *

A hit a nem látott dolgokról való bizonyosság.

* * *

Hit nélkül megbotlasz egy szalmaszálban, hittel legyőzöd a hegyeket.

* * *

Mennyi erő kell egy embernek ahhoz, hogy vak maradjon egy olyan időben, amelyet nem akar látni.

* * *

A lehetőség a legmagasabbhoz minden emberben megvan, ezeket kövessétek.

* * *

Egy májusi nap az öröm kategorikus imperatívusza.

* * *

Tudatos létünkbe az Örökkévalóság azon a napon lép be, amikor „Isten lesz számunkra mindenben minden.” (*Teilhard De Chardin*)

* * *

Van az Istenben megnyugvásnak egy olyan lelkiállapota, mely teljes kikapcsolódása minden szellemi tevékenységnek. Nem csinál semmilyen tervet, nem határoz el semmit, nem cselekszik, hanem minden eljövendőt az Isten akaratának ad át, teljesen a sorsára engedi. Ennek az állapotnak lettem most részese, miután egy élmény minden aktivitásomat elrabolta. De az Istenben megnyugvásnak ez az állapota valami egészen új és egyedülálló. Az halálos csend volt. Most helyébe lépett a biztonság, védettség, és miközben átadom magam ennek az érzésnek, új és új Élet tölt meg, és minden akarati feszültség nélkül új tettekre késztet.

* * *

Az Élet egyetlen esély, vedd komolyan
 az Élet szépség, csodáld meg
 az Élet boldogság, ízleld
 az Élet álom, tedd valósággá
 az Élet kihívás, fogadd el
 az Élet kötelesség, teljesítsd
 az Élet játék, játszd
 az Élet érték, vigyázz rá
 az Élet vagyon, használd fel
 az Élet szeretet, add át magad
 az Élet titok, fejtse meg
 az Élet ígéret, teljesítsd
 az Élet szomorúság, győzd le
 az Élet dal, énekeld
 az Élet küzdelem, harcold meg
 az Élet kaland, vállald

az Élet jutalom, érdemeld ki
az Élet élet, éljed!

(Kalkuttai Teréz)

* * *

„Találkozni” csak ember képes, tulajdonképpen a találkozás az emberiség csodája.

Az állat az őt környékező világ hatása alatt áll. Az ember azonban kérdez és hall, s felel reá: minden hangra, mely lelkivilágának egy részét érinti, egy szál virágra, egy fára, egy csillagra, egy ember csendes mosolyára választ adhat szívével, szellemével, egész lényével. Ez a válasz nem bizonytalan kísérlet-e? Mert milyen távoli az út szívtől egy szál viráig, falevélig, fűszálig, csillagig, és még a hozzám legközelebb álló lénytől is mély szakadék választhat el. Minden szívből jövő áramlat és mozdulat, mely külső hívásra választ jelent, boldog, lelkesítő igazolása annak, hogy az elképzelhetetlen mégis valóság lett; csoda történt, a kísérlet sikerült. Ember és ember, ember és világ között sikerült hidat verni: találkoztak.

Ami itt végbe ment, titok volt és titok marad.

* * *

Valamiféle megfoghatatlan, idegenszerű, ésszel felfogott, és mégis túl minden érthetn, megérinti az érzékeny ember lelkét. Átsuhan rajta a névtelen üzenet, és ő készségesen hagyja; egész mélyen a lelkében érzi a fuvallatot, mely megremegteti a fűszálat, kinyitja a virág kelyhét. Rápillant a messziről felé tekintő öszempárból, forró nyári délelőttök izzó hangulatából, vagy egy tovasiető ember fényes tekintetéből. És az így „megérintett” kilép önmagából, a megfoghatatlan elé indul valamivel, ami kevesebb és ugyanakkor több mint egy szó.

Talán megáll mentében, csodálkozik, leborul a földre, kitarja karjait vagy félrefordítja fejét, hogy elrejtse belső remegését, – mindegy – egy másodpercig érzi a tiszta, lüktető Élet erejét végigszáguldani egész testében. A Lélek feltörte a test börtönét, és a szakadék „itt és ott között”, közötttem és egy darab világ között megszünt, a találkozás aktusába zárult.

* * *

Jóval az előtt, mielőtt az ember és ember közötti, az ember és a világ közötti találkozást, mint ábrázolásra méltó témát a képzőművészet felvette, a festészet és a szobrászat kizárólag az Isten képével és minden nép hitének alaptémájával, az embernek Istennel való találkozásával foglalkozott. Minden régebbi művészet ünnepélyes komolysággal viseli ezt a témát, lehetőleg megtisztítva a földitől és az emberitől. Későbbi korok nem szégyellik jelentéktelen egyszerűségű élményként beállítani a szürke hétköznapi ember eseményeit.

* * *

Minden embernek magának kell utánajárnia, hogy miért él.

* * *

Sírás közt is vesd a magot.

* * *

Az tesz bennünket Emberré, ha tudatosan vállaljuk magunkra a szenvedést.

* * *

Ha kövel dobták, szívét dobtá vissza. Ha szívvel dobták, halkán énekelt.

* * *

Az emberiség morális válságban van. Valami időtálló éberséget kellene adni. Kereszténység?

* * *

Mielőtt hibáztatunk valakit, mindig meg kellene próbálni, hogy nem lehet-e megbocsátani.

* * *

Az én pedagógiám: Akarod, hogy figyeljenek rád? Tedd azt, hogy szeressenek! Akarod, hogy szeressenek? Rajta! Akkor neked kell szeretned; egy lépéssel tovább kell menned!

* * *

Hibát követ el, aki arra vágyik, hogy megértsék, mielőtt még megfejtette volna önmagát a saját szemében.

* * *

A jóról csak akkor szerethetünk tapasztalatot, ha végbeviszük. A rosszról csak akkor szerethetünk tapasztalatot, ha végbevitelétől megtartóztatjuk magunkat; hogyha már végbevittük, akkor megbánjuk.

Amikor végbeviszük a rosszat, nem ismerjük meg, mert a rossz fut a világosság elől. (S. Weil)

* * *

Semmi sincs, ami jobban megközelítené a valódi alázatot, mint az értelem. Lehetetlen értelmünkkel büszkélkedni akkor, amikor valóban használjuk. S mikor használjuk, nem ragaszkodunk hozzá. Hiszen jól tudjuk: még ha a következő pillanatban gyenge elméjüvé válnánk is – és úgy is maradnánk életünk végéig – az Igazság továbbra is létezik.

* * *

Ne kívánd senki szeretetét, – ne utasítsd el senki szeretetét! Úgy áradjon szereteted, mint a tűzfény melege: mindenre egyformán. Akik közel jönnek hozzá, azokra több esik fényedből és melegedből, mint akiknek nincsen szükségük reád. Családtagjaid, mindennapi társaid és a hozzád forduló olyanok legyenek számodra, mint a kályhának a szoba, melynek melegítésére rendelik.

* * *

A szabályról. Légy szigorú magadhoz, de ne gyötörd természetedet! Bontsd le szeszélyeid, sóvárgásaid. Nem azért, hogy nélkülük nyomorogj, hanem, hogy folyhass, mint a víz, és biztos lehess, mint az ég. A szabály nem arra való, hogy beléje börtönözd magad; ne legyen lakószobád, szabadon ki-be járhass, dolgod szerint.

A szabály semmit sem ér, ha elhatározásszerűen viseled, ha komoran és konokul csörömpöl rajtad. A szabály akkor jó, ha érzéseidbe ivódik, és finoman, hajlékonyán támogat.

* * *

Kétféle óhaj! – Gyere velem repülni – szól a darázs a virágnak. Tapadj az ágra mellém – szól a virág a darázsnak!

* * *

Hullámok és tenger. A hullámokat az számlálja, aki a sötétben hallgatja a hullámverést, és nem az, aki látja a tengert!

* * *

A lámpa nem látja önmaga fényét, – a méz nem érzi önmaga édességét. Mások hibáján csak akkor próbálj javítani, ha a hibát jól látod, anélkül, hogy számodra visszataszító volna, és ha biztosan tudod, hogy beavatkozásod nem tolatkodás és reménytelen kísérlet.

* * *

Írmagját se törd magadban semmiféle érvényesülési szándéknak, mert ahogy előbbre törtetsz az életben, úgy csúszol vissza önmagadba. De törekedj kiválóságra, – ez azonban nem jelenti azt, hogy hanyagold el képességeidet! Önmagadban akkor jutsz előbbre, ha képességeidet minél teltebbé és összecsengővé teszed. Mindegy, hogy mekkorák képességeid. Fő, hogy a tőled telhető legjobbat formáld belőlük és általuk. – Képességeid a paripák, melyek a végső házig visznek, de a házba csak úgy tudsz belépni, hogy a fogatod kívül marad. – Minden képességnek mérete van, és a végső kapun csak az fér be, ami mérhetetlen: a lélek maga!

* * *

A csend a legnagyobb kinyilatkoztatás. Csak halandó szerethet halandót halhatatlanul.

* * *

A valódi nem egyenlő az igazzal!

* * *

Az intellektuális világszellem kozmikusán fogta fel Isten fogalmát.

* * *

Isten azért adta az árnyat, hogy jobban lássuk a fényt.

* * *

Csak annak a világnak van értelme, melyet önmagunkban teremtünk meg. (*Balzac*)

* * *

A szeretet annyit ér, amennyi áldozat van benne. Nincs nagyobb szeretet valakiben annál, mint aki az életét adja azért, akit szeret.

* * *

Meghalt, s Te megmaradtál,
különbnek lenni tenmagadnál.
(*Illyés Gyula*)

* * *

Ki van jelölve a helyed.

* * *

Azt mondják, gyermeteg vagyok.
Az is leszek, amíg élek.
Méznek nem eszem szecskát,
de elhiszem a mézet.

* * *

A szó sebez, de a szó gyógyít is.

* * *

Szabadon gondolkozni nagy dolog, helyesen gondolkodni még nagyobb.

* * *

Szívünk nem forrása, de edénye a szeretetnek.

* * *

Minden bölcsesség alapja a tények elismerése.

* * *

A lélekkel a fű: fű, a fa: fa, az ember: ember
Lélek nélkül: a fű: széna, a fa: tüzelő, az ember: halott.
(*Tertullian*)

* * *

Anima naturaliter christiana: a lélek természetéből következően keresztény! És ebbe minden ember beletartozik.

* * *

Csak akkor lehetünk mindannyian együtt boldogok, ha önmagunkból azt ajándékozunk, amire a másoknak szüksége van.

* * *

Vannak az életben pillanatok, melyekről nem szabad elfeledkeznünk. Nevezzük ezt az emlékezés reményének.

* * *

A szelídlelkűség semmiképpen sem jelent gyámoltalanságot, tétovaságot, erőtlenséget, elvtelen engedékenységet, dobzseláslós nemtörődömséget vagy éppen enerváltságot.

Szelídlelkű az tud lenni, aki belső meggyőződésében biztos, aki céltudatosan határozott, aki tudja, mi a szerepe és a feladata az életben, akinek belső bizonyossága van. Nem szorul indulatokra ügye bizonyítására, s ha természete szerint szenvedélyes, csak azért az, mert a legnagyobb harcot megvívta: legyőzte önmagát!

* * *

Jobb meghallva állni, mint térdelve élni.

* * *

A tévedés szabadságát a kereszténység legnagyobb engedményének tartom.

* * *

A hullámok halandók, de a hullámozás halhatatlan.

* * *

Szellem és erő kell ahhoz, hogy észre vegyük a boldogságot.

* * *

Bárcsak önismeretünk tárgyilagossága magában foglalná a példakép tudatát is! Aki tudja, hogy milyen, az tudja, milyenné kell lennie. (*Dürrenmat*)

* * *

Jobbulásra csak olyan ember képes, aki hibáját beismeri.

* * *

Az ember olyan, mint a léggömb. Nem a színén múlik, hogy milyen magasra jut fel, hanem azon, ami benne van. (*Heltay*)

* * *

Minden véges, hazug; csak a végtelen igaz
Amilyen vagyok, olyannak látsz.

* * *

Amikor születtem, mindenki mosolygott, én sírtam.
Amikor meghaltam, mindenki sírt, én mosolyogtam.
(Tádzsikisztáni költő)

* * *

Nem ismerünk egy nemzetet, amíg élete gyönyörűségeit nem ismerjük; minthogy nem ismerjük az embert, amíg nem tudjuk, hogyan tölti el szabadidejét. *(Lin-Ju Tang)*

3. rész

A jellem az egyénnek az adott szituációba kialakított kritikai, erkölcsi, etikai állásfoglalása, és ehhez való viszonyulása.

* * *

A görög kultúra – akár csak isteneik – kezdetől fogva emberszabású kultúra volt: mindennek értéke az ember.

* * *

Az élet egyszerű és megismételhetetlen. Ez benne a rettenetes – ez benne a szép –, ez adja a felelősség pátozát. *(Darvas József)*

* * *

Nem félek a haláltól
megállok vele szemben,
de mikor lesújt rám,
Isten, ölelj meg engem.
(Gyurkovics Tibor)

* * *

Nagyon fontos a becsületesség, de az is fontos, hogy igazunk legyen.

* * *

Megerőltető, de végig kiállott versenyen az utolsó beérkező is győztes, ha legyőzte a vereségtől való szégyenét.

* * *

Az ember csupán abban a mértékben valósítja meg önmagát, amennyire képes önmagával szemben követelményeket támasztani. *(János Pál pápa)*

* * *

Most tanultam meg, hogy ne arra kérjem az Istent, teljesítse azt, amit én elterveztem, hanem, hogy segítsen megérteni, mi az értelme annak, amit Ő tesz velem.

* * *

Hinni akarok a parti fővényen kirajzolódó lábnyomok sugallatában. Amikor visszanéztem közös utunkra, megdöbbenéssel láttam, hogy a legsötétebb szakaszon eltűntek mellőlünk a Te lábnyomaid. S amikor szorongva azt kérdeztem, hát épp akkor távolodtál el tőlem, amikor a legnagyobb bajban voltam? – és a te válaszod ekképpen hangzott: azokon a nehéz napokon át

azért láttad csak egy láb nyomát, mert a legsúlyosabb próbák alatt téged én a vállamon hordoztalak.

* * *

Ki gyenge itt, s ott erős
 Ki néha gyáva, néha hős
 Ki jobbra rossz és balra jó,
 Ki szájra méz és sebre só
 Ki plusz és mínusz, lágy és kemény
 Ki most lemondás, majd remény,
 Ki élni vágyik, s halni kész:
 Embernek csakis az egész.

(Gábor A.)

* * *

„Hordozd velem együtt küzdelmes szolgálatunk terhét, mint Jézus Krisztus jó vitéze (2Tim 2,3).

* * *

Légy boldog a mában, ne sírj a tegnaper.

* * *

A szűkebb csoportokban (házasság, munkaközösség) mindennapi tapasztalat, hogy az egyesülés távolról sem csökkenti a tényeket, hanem hangsúlyozza, gazdagítja és szabaddá teszi őket.

Az egyesülés, az igazi egyesülés nem hajtja igába és nem közömbösíti a társult tagokat, hanem szuperperszonalizálja őket. (T. D. Chardin)

* * *

Pilinszky sír, Pilinszky nevet, és befelé hullatja mosolyogva a könnyeket.

* * *

Ki méltó látni a csodát, az a csodát magában hordja. (Babits M.)

* * *

Tedd, amit bírsz,
 kérj többet, mint amit bírsz
 és ő segít, hogy bírjad.

* * *

Ha tükröt tartanak a sáros út fölé, és a tükör sarat mutat, azért nem a tükör a felelős.

* * *

A bölcsességnek számolni kell az előre nem látott dolgokkal.

* * *

Az éjjel kérdezi napjaimat
derengve adja a feleletet a reggel
valaki tépdési lapjaimat,
minden nap kevesebb leszek eggyel.
(Márai napló részlet)

* * *

Mintha rögtön meghalnék, úgy kellene élnem,
egész életét kitöltő emberségben.

* * *

Nem tesz szabaddá bennünket az, ha semmit sem ismerünk el magunk felett, hanem az, ha tisztelünk valamit, ami felülmúl bennünket.

* * *

A keresztény élet próbájának kezdete az, hogy az ember annyira befelé fordul, hogy szó szerint egyedül marad az egész világon, egyedül marad az Isten számára, egyedül a Szentírással, mint útmutatóval, egyedül szeme előtt a példaképpel. *(Kirkegaard)*

* * *

A zene ott kezdődik, ahol a beszélt szó felmondja a szolgálatot, – hiszen a zene éppen a szóval kimondhatatlan dolgok kifejezésére való. *(Debussy)*

* * *

Az ember kvalitását nem állása, nem értelme, kizárólag a krisztusi úton való lépése határozza meg.

* * *

A legnagyobb művészet tudod mi?
derűs szívvel szépen megöregedni!
(Sik Sándor)

* * *

Akit szeretnek: az elég.
Aki szeret, az kifogyhatatlan olajjal világít.
Akit szeretnek, elfogy.
Aki szeret, vég nélkül él.

(R. M. Rilke)

* * *

Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne. *(Tamási Áron)*

* * *

Nem az vagyok, ami vagyok.
A szándékaimban vagyok,
A felelős azért vagyok. –
Önmagamhoz útban vagyok.

* * *

Ha vagyok, lennetek kell.

* * *

Nem elég szeretni valakit, az illetőnek éreznie is kell, hogy szeretjük. *(Don Bosco)*

* * *

Megszülettünk hirtelen,
egyikünk se kérte,
kérve kérünk, szép jelen,
meg ne büntess érte.

Kérünk kurta pillanat
ne vess tűzre lángra,
szép olajfa lomb alatt
várhassunk halálra.

Hadd teljék az életünk
mint mehet – szelíden,
gyolcsban zengjük énekünk
ne csalános ingben.

(Devecseri Gábor)

* * *

Az etikátlan élet önmagát semmisíti meg. *(Kárpáti Aurél)*

* * *

Mindenkinek csak annyi boldogság jut részül, amennyit viselni méltó. *(Kant)*

* * *

„Ha a halál örök nyugalom, én inkább fáradtan élek.” *(Portugál közmondás)*

* * *

A becsvágy olyan későn hal meg, mint a remény. *(Lénárd A.)*

* * *

Tout ce qui monte, converge: Minden, ami felfelé megy, a csúcsra tör. *(Teilhard de Chardin)*

* * *

Hiába ellenem minden ütésed, átkod,
szörnyű fegyverem: megbocsátok. *(Illyés Gyula)*

* * *

Aki hangosan biztosítja a csendet, az maga is zajt csinál.

* * *

A szelídség pedig arra való, hogy szétoszszuk, különben olyan lesz önmagában, mint a víz,
aminek nincsen zuhanása, csak áll, aztán megposhad. *(Mészöly M.: Saulus)*

* * *

Ha kívánod, hogy csend legyen, intsél csendre, – de csendesen. *(Rónay György)*

* * *

Akkor élünk személyes kapcsolatban Istennel, ha megvalósítjuk emberi feladatunkat.

* * *

Minél messzebb akarsz kerülni, annál kevésbé szabad sietned. *(Bachaus)*

* * *

A szemet belülről is meg kell mosni. *(Strindberg)*

* * *

A boldogság mindig egyszerű, csak a boldogtalanság bonyolult. *(Cuprin)*

* * *

Az Isten az ember légszomja.

* * *

Szeretni annyit jelent, mint egyedül gyönyörködni egy csodában, ami mindenki más számára láthatatlan.

* * *

Mutassátok meg a feledés útját, én megmutatom a boldogság útját.

* * *

Ha egy öreg emberpárt, akik hosszú életet töltöttek együtt, elválaszt a halál, az a nagyobbik vesztes, aki életben marad.

* * *

Tragikus feszültséget nemcsak az emberfeletti méret okozhat, – elegendő, ha az ember nincs arányban a reá kimért sorssal.

* * *

Tragédia játszódik le, valahányszor egy nagy ember nem talál teret képességei szabad érvényesítésének.

* * *

A zseni önmaga okozza szenvedéseit, mert küldetése, hogy igénye erőszakkal hívja ki önmaga ellen a világot.

* * *

A középszerű ember önmagában viseli szenvedéseit, mert nincs megadva számára az alkotás, a formába öntés lelki menedéke.

* * *

Ha nem lehattél csillag az égen, légy mécses a házban. *(Kínai mondás)*

* * *

Az én eszméim, amelyek előttem fénylettek, és újra meg újra vidám életderűvel töltöttek el: a jóság, a szépség és az igazság voltak.

* * *

A bölcs hallgat, az okos beszél, az ostoba vitatkozik.

* * *

Ó, milyen tökéletes lenne az ember, ha annyit törődne a maga jellemével, mint másokéval.

* * *

Aki egy árvának a fejét megsimogatja, egy fénysugarat fog kapni a feltámadás napján minden hajszálért, amelyet a keze ért.

* * *

Ha mindenki egyetlen embert tenne boldoggá, boldog lenne az egész világ.

* * *

A gyáva ezer halált hal, a bátor csak egyet.

* * *

Isten akaratának igenlése csökkenti a fájdalom nagyságát. (R. Guardini)

* * *

Csak a szerencsétlenségben tudjuk meg, hogy kik vagyunk.

* * *

Az ember csak árnyék, igazán csak addig él, amíg van valaki a földön, aki szereti.

1

A reménynek a valóságból kell megszületnie, különben nem remény, hanem álom.

* * *

A logika mérőléccével a kezünkben megfedkezünk a szeretetről, melyet nem lehet lemérni.

* * *

A szeretet nem keres egyenlőséget, de megteremti azt.

* * *

A kis dolgok nem sokat mutatnak, de megadják a békét az embernek. Olyan ez, mint a mezők virágai, azt hisszük, nincs szaguk, pedig együttesen illatossá teszik a levegőt.

* * *

Nincsenek olyan vastag falak, s nem lehetnek olyan erős vasrácsok, amelyen az anyai szeretet át ne hatolna.

* * *

Mi, emberek a szenvedés által leszünk erősek.

* * *

A gyűlöletnek sohasem a gyűlölet, hanem a szeretet vet véget.

* * *

Ami bennünk van, az ott lappangott öröktől fogva anélkül, hogy tudtunk volna róla, de ami a felszínre hozza, az a sors! Nem a vak véletlenről van szó, a sors jelentheti a Gondviselés és a Mindenható irányító kezeit is annak, aki abban hisz.

* * *

Az élet egyik fele abban rejlik, hogy ostobaságot ostobaságra halmozunk, a másik fele pedig abban az erőlködésben, hogy ezeket az ostobaságokat jóvá tegyük.

* * *

Valamit rosszul tenni ezer és millió mód van, ellenben helyesen cselekedni csak egyetlen módon lehet.

* * *

Semmi más nem öli meg az ember becsvágyát, mint a feletteseitől származó kritizálás. Én sohasem bírálgatok senkit. Hiszek abban, hogy az embereknek ösztönzést kell adni a munkában.

* * *

Az ember akkor a legboldogabb, amikor az emlékeit éli újra.

* * *

Ma nagyon sok ember számára nem nyújt vigasztalást a lélek halhatatlanságába vetett hit, éppen, mert hit. A legtöbb embernek pedig nem a hit számít, hanem a tudás vagy a logika, ezért van az, hogy a logika az értelem korszaka. Hit nélkül háborúba, nyomorúságba, vérbe és kegyetlenségbe sodorhatja a világot. A logika tanításaiban minden bolond hihet. Hinni abban kell, ami az értelem határain túl van. Ha újra hinni fog az egész világ, akkor a bajok elenyésznek, és a problémák megoldódnak. A világ ott követte el a hibát, hogy az értelem eszközeivel kereste a hit tárgyát.

* * *

Büszke szépségnek nem volna szabad léteznie. A szépségnek mindig alázatosnak kellene lennie, hiszen csak egy kis véletlen, hogy valaki szép-e vagy nem.

* * *

Az ember sokat elvisel, amíg magát el tudja viselni. Tud élni remény, barátok, könyvek nélkül, sőt zene nélkül is, ha felfigyelhet a maga gondolataira.

* * *

Hinni annyit jelent, mint mindig valami jót, örvendetest és boldogítót remélni. *(Kierkegaard gondolatai)*

* * *

Krisztus nem azért hívott el minket, hogy tanításán okoskodjunk, hanem azért, hogy nyomába szegődjünk.

* * *

Az emberek a kereszténységből a bajaikra vigasztaló gyógyírt csináltak maguknak, miközben elfeledkeztek arról, hogy benne Isten követelő parancsa szól hozzánk.

* * *

Mikor Ádám még a Paradicsomban élt, imádkoznia kellett. Amikor onnan kiűzetett, akkor dolgoznia kellett. Mióta Krisztus eljött a világba, az embernek imádkoznia és dolgoznia kell.

* * *

A humor az örömnél az a fajtája, amely legyőzi a világot.

* * *

Ha valamit nem értesz, még nem biztos, hogy az érthetetlen.

* * *

Talán nem is olyan okos ember az, aki fogadni merne, hogy egy év múlva mindenről ugyanaz lesz a véleménye, mint ma.

* * *

Az irgalmasság egyik formája az, ha nem várom el embertársamtól azt, hogy feltétlenül helyeseljen nekem.

* * *

A nagy titok: el nem használdott emberként végigjárni az életet. A nagy tudomány: leszámolni a csalódásokkal.

* * *

Apály idején zátonyra kerül mindaz, ami mélyen jár, a lapos pedig vígan úszik tova.

* * *

Az ablak csak egy nyílás, rés az életünket körülölelő falakban, s értékét mindig az határozza meg, hogy ki ül mögötte. *(Berta Bulcsú)*

4. rész

Újév napján szomorúan integet annak, aki vagyok, az, aki lehettem volna.

* * *

Isten akaratának igenlése csökkenti a fájdalom nagyságát. (*Guardini*)

* * *

Szeretni valakit több, mint erős érzés, az döntés, ítélet és ígéret. Máskülönben nem volna alapja az ígéretnek, hogy örökké fog tartani.

* * *

Csak az az ember szabad, aki azon fáradozik, hogy senkit ne sértsen, és ne legyen sérthető.

* * *

Tudj vesztés lenni ott, hol győzni nem érdemes.

* * *

Tegyük a dolgunkat, mert saját sorsunkat Isten számon kéri tőlünk.

* * *

„Miért nem törődsz többet magaddal?”

„Az én dolgom, hogy Istennel törődjem, az Isten dolga, hogy velem törődjék.” (*Simon Weil*)

* * *

Régmúlt napok emlékét idézem, elém tárulnak mind az évek. És pengetem az éjszakában lantom, a szívemmel beszélek, várom, hogy a lelkem elnyugodjon.

* * *

A pillanat a döntő, nem az elmúlt évek az enyéme, nem az eljövendő évek az enyéme. A pillanat az enyém, és ha ezt figyelem, akkor enyém Ő, aki az éveket és az örökkévalóságot adja.

* * *

Az öröm egy jel arra, hogy közel vagyunk a fényhez. (*Edith Stein*)

* * *

A művészet az, hogy a kis örömekeket észre vegyük, és ezeket élvezzük.

* * *

Az ima megteremtője Jézus. Gyakran kishitű vagyok, tégy engem erőssé. Köszönöm azokat az embereket, akik hitemben megerősítettek, és adj nekem erőt, hogy megvalljam hitemet másoknak.

Ha én egy égő gyertyával egy másik gyertyát meggyújtok, a lángból nem veszek el, sőt nagyobb lesz a világosság. Amikor hitemből egy másinak adok, az én hitem nem lesz gyengébb, hanem erősebb. *(Indiai)*

* * *

Félek, Atyám. Megtörtem a harcban, a hitben, és éhes sárkányok elé ejtem a kardot! Ne félj, fiam, megtartalak a harcban, a hitben, s karommal édig emeled azt a kardot! Mit ér az ember, mit a vágy meg az önvád, mit ér törekeny szavam az örült viharban? Ne félj, fiam. Az a kín, az a vágy, az az önvád téged tisztít örök kék égbolttá a viharban.

* * *

Ebben a télies időben, melyben mi, keresztények adventet ünnepeünk, a világ csendesebb lesz, színtelen és sápadt minden körülöttünk. Ebben az időben a világ olyan szegénynek tűnik. Ez az az idő, mikor melankóliánkat le kell győzzük magunkban, csendben és hűségesen el kell mondani magunknak, amit a Hit mond nekünk: én hiszek Isten örökkévalóságában.

A világ fel s alá fordultában, az elfáradásban titkon nő az Élet, mely semmilyen halált nem ismer. Itt van, már bennem van, éppen azáltal, hogy hiszek. Milyen keveset kell tegyek azért, hogy a születés és a halál közötti kerék az igazi valóságában, csendben álljon. Csak hinnem kell Isten adventjében.

* * *

Elgondolkoztató, hogy miért éppen egyszerű pásztoroknak jelent meg az Úr angyala. Emberek, akikhez megérkezik az angyali követ. A pásztorok, bárányok valamiféle romantikus elképzelést jelentenek nekünk. Átsiklunk valamin, – ugyanis a pásztorok Jézus korában nem voltak éppen a legjobb hírűek! Istenszolgálatra, imára nem volt idejük, a Sabbatot, a tisztasági törvényeket nem tudták betartani, sokat tolvajnak tartottak, akik gazdáik birkáit maguk részére vágják le. Hogy Isten éppen pásztorokat választott ki elsőként, hogy megtudják, ki az, akit Ő az emberiség számára a jászolban felajánl, annak megvan a mély alapja. Csak azoknak, akik szükségben, szorultságban, bajban vannak, és valamiképpen szenvednek sorsuk miatt, azoknak „érkezik meg”.

És mi? – éppen ez a karácsonyi kép szól valamennyiünkhöz.

Ha Isten nálunk nem érkezik meg, és nem tudjuk valójában, mit ünnepeünk Karácsonykor, ez nem elsősorban Istentől függ, hanem tőlünk. Mert túl jók vagyunk, elegek vagyunk önmagunknak, hogysem igazán szükségünk lenne Rá és ajándékozására. Biztos, hogy nem írhatjuk elő mi, hogy Isten hogyan érkezzon hozzánk, hogyan ne.

Ahol az emberek nyíltak és hálások magasabb Szignálokra, oda érkezik az Isten, mindegy, hogy hogyan! Ez a karácsony vigasza.

* * *

Ennek az éjszakának a fénye és öröme közvetíteni akar számunkra valamit abból az Igazságból, mely Krisztus születése óta közöttünk, emberek között elkezdődött. Isten megérkezett hozzánk.

Ez nemcsak azoknak szól, akik kétezer évvel ezelőtt megélték Krisztus történelmi születését, nekünk valamennyiünknek szól. – Isten szeret minket. Szeretetének teremtő ereje azonban éppen abban van, hogy különösen a szegényekhez, a kicsinyekhez, a „pásztoemberekhez” akar közel lenni. Azóta az Ő szeretete a mi támaszunk, irányítónk, vezetőnk.

* * *

Marcell Proust nagy művének -,„Az eltűnt idő nyomában” –lélektani érdekessége kettős. Az egyik: hogyan idézik fel az elveszettek látszó emlékét, hogyan támasztják fel az örökre eltűnt múltat apró, érzéki dolgok. Például egy teába mártott sütemény íze vagy illata. A másik: annak érzékeltetése, hogy a lélekben hány különböző jelenség játszódik le egyszerre, kölcsönösen összekapcsolódva, hatva egymásra.

* * *

Az előadóművész az a szubjektív Én, aki egy rajta kívül álló nagy Ő-ről tud közölni valami újat és egyénit.

* * *

A legnagyobb bölcsesség egy erős elhatározás.

* * *

Az embereknél nem az erő hiányzik, hanem az akarat.

* * *

Hiú ábrándokban csak a bolond gyönyörködik, de ahol akarat van, ott semmi sincs veszve.

* * *

A keleti szél kérdezi a zefirtől: „Nem szeretnéd az én hatalmammat? Ha én nekiszáguldok, az egész part mentén viharszelekkel üdvözölnek, én könnyűszerrel török vitorlát, hajóroncsokkal teleszórom a tengert, sőt még a hatalmas óceánt is jó magasra emelem. Én vagyok a beteg szemében az iszonyat. Az egész világ elbűjlik az én lélegzetem elől. Nem szeretnél ilyen hatalmas lenni, mint én?”

Zefír, a lágy szellő nem válaszolt, csak szótlánul lebegett le az égboltról, és lásd, minden patak és tenger, minden erdő és föld, minden állat és madár és ember mosolygott jöttén. A kertek virágoztak, a gyümölcsök értek, az ezüstös mag arannyá színeződött, könnyű felhők vitorláztak a levegőben. És a hajók vitorláit lágyan előre hajoltak. Mindenütt öröm és boldogság uralkodott, a lomb, a virágok, a termés. Az öröm és szépség volt körös-körül az egyetlen válasz, melyet a gögös kérdésre adott.

* * *

John Donne, angol pap, költő háromszáz évvel ezelőtt mondta: Ki nem figyel fel, amikor megszólalnak a harangok bármilyen alkalommal is? De különösen hogyan figyelnének, amikor a harang azért szól, aki az élők világából távozott. Egyetlen ember sem sziget, és nem teljes egész önmagában. Minden ember részese a nagy összefüggő földrésznek, része az egésznek...

Ha a tenger csak egyetlen egy göröngyöt is elmos, egész Európa lesz kisebbé, akárcsak egy egész hegyfok omlott volna a mélybe. Minden ember halála kisebbé tesz engem is, mert én is részese vagyok az emberiségnek. Ezért sose kérdezősködjél, kiért szól a harang? Érted harangoznak!

* * *

Ha át akarjátok lépni a társadalmak határait, akkor igyekeznetek kell, hogy nagyobbak legyetek a társadalomnál!

Akik elég bátrak életproblémák megoldását vállalni életükkel, azok teszik nagygyá a társadalmat. Akik hagyományos szabályok szerint élnek, nem viszik előbbre, csak megtámasztják.

* * *

Az ember sorsa, hogy téved, és hiába töri magát, szenved: de meg nem állhat, életét áldozza azért, amit kötelességének tart.

* * *

Aki élni akar fenn a csillagokban, tanuljon meg élni és meghalni a porban.

* * *

Azt mesélik, hogy Viktória császárné egyszer urával szemben fennhéjázó szavakat használt, és Albert herceg férfiúi önértében megsértve szobájába vonult és elzárkózott. Kis idő múlva kopogtattak ajtaján. Ki az? – kérdezte a herceg. – Én vagyok, Anglia királynője, nyisd ki – hangzott a büszke válasz. Nem válaszolt. Egy hosszú perc után újra lágyan kopogtak, és az ajtón át hangzottak a halk szavak, én vagyok, a feleséged, Viktória. Az ajtó kinyílt, és szent volt a béke.

* * *

Basle remete – így meséli egy bűbájos, régi legenda – halálakor a kiközösítés átka alatt állott, és egy angyal a pokolba vezette, hogy az őt megillető helyre kerüljön. De vidám kedélye és nagy előadóképessége mindenütt sok barátot szerzett neki. A bukott angyalok felvették jó szokásait, és még a jó angyalok is eljöttek, csakhogy a közelébe legyenek. Így a pokol fenekére vitték, de az eredmény ugyanaz volt. Veleszületett kedvessége, szívjósága ellenállhatatlan volt, és általa még a pokol is mennyországgá változott. Végül is az angyal visszajött vele, és elmondta, hogy nem talál helyet, ami büntetés volna számára. Ő, Basle maradt mindenütt. Így ítéletét feloldozták, felvették a mennybe, és szentté avatták.

* * *

Fenelon püspök olyan elragadó ember – magyarázta L. Peterborough –, el kellett futnom, különben még kereszténnyé tett volna.

* * *

Párbeszéd (Szokolai Sándor – Vigilia)

Az újságíró kérdése: a mindenkori hídépítőknek, hídverőknek kell megfeszülniük? Válasz: Nagyon érdekes, hogy így vetődik fel a kérdés. Megdöbrent, mert a hídverést én életem céljául tűztem ki.

És most a kérdés nyomán vált világossá számomra, hogy ez egy kereszt. Tényleg az!!! Senkinek sincs kedve hősnek vagy mártírnak lenni, ezek alakulni szoktak a történelemben. Bizonyos értelemben mindenki a maga életét is írja. Az önfeláldozás, minden jótett elnyeri „a maga büntetését” – ahogy Karinty írja.

Sokak számára mindig többet ér a biztonságos közepszer. Látszani valakinek mindig könnyebb, mint lenni valakinek. Ha látszani szeretnénk valakinek, és nem feszegetnénk ilyen kérdéseket, akkor biztonságosabban, jobban megfelelünk minden elvárásnak, kíváncsúnak is. Ezek után úgy érzem, hogy a Maolioszok és a Jézusok, minden forradalmár és megváltási szándékkal születő halálra van ítélve, ha a világ szemével nézzük.

* * *

Biztató a tavaszban

Töröld könnyed, gyúrd le fájdalmadat
Te nem azért vagy, hogy odaragadj
Ügyhöz, múlthoz, amely nem a tiéd
És dac poshasson és keserűség

Kaptál ütleget, kaptál eleget
(légy keresztény és mondd: érdemelteket
s könnyülsz tőle)

Most ne véld igazad
emlegesd, s ne a hibát, a zavart
(ez benned is volt!)
nézd a rétet
a nagy fény a Feltámadás
...tavasza
jött újra földednek:
nézd a nép dolgozik
szépül város és vidék:
nem árt hogy eltűnt sok gög
régf
s jobb lesz a jó, ha te is akarod.
Ha igazán...: másét és magadét
Így gyógyítod a ma ezer sebét,
Ha az csordítja megnyugvó szíved,
Ami sosem elég: a Szeretet.

* * *

A teknős imája

Légy türelemmel édes Istenem
jövök már jövök!
Mindenki olyan, amilyen
Az alkotó nem én vagyok
és nem bírálhatom
a házikót a hátamon

Van némi haszna is,
de ismerd el Uram
van némi súlya is.

Uram!
Nem tudom, hogy
mi lesz még vállamon,
de mit te raksz rám,
készséggel vállalom. Ámen
(*P. Qoist francia pap*)

* * *

Racine: Egy keresztény panasza
Amiatt, hogy magában ellentmondásokat tapasztal.

Uram mily szörnyű háborúság!
Magamban két embert lelek.
Harcol az egyik, hogy legyek
szerető szívvel hű tehozzád.
A másik meg merő dacosság
Törvényed ellen, ellened.

Az egyik csupa fény és szellem,
azon van, hogy égre tapadt
szememnek az örök javak
kincsén kívül semmisse kelljen.
A másik súlyával szüntelen
földre görbeszti vállamat.

Jaj magammal víva csatákat
békét ígyen hol lelhetek?

Akarom és mégse köthetek
Akarom, – s jaj ily bajt ki látott?
A rosszat teszem mit utálok,
S nem a jót, mit szeretek.

Szent kegyelem ó üdv sugara
jöjj békíts össze már!
édes erőszakkal akár

ejtsd szolgásba, vidd rabságba
a lázadót: ő is kívánja
mert gazdája most a halál.

(*Illyés Gyula fordítása*)

* * *

És mert hosszú volt és meredek az út
s magányos sötét tájon vitt keresztül
ím: dalt fakasztott ajkamon és
lámpást adott kezembe az Úr.

* * *

Kérlek Uram add, hogy boldog tudjak lenni szomorúságaimban... és ha nagyon fájnak a
hozzám nőtt világ rólam leváló dolgai, ne vedd rossz néven könnyeimet. E véretem sajtoló
veszteségeimbe... fájdalmaimba, könnyeimbe oltsd bele a te boldogságodat.

* * *

Florentin Prumier balladája (A haldokló fiú és édesanyja)

Szól: „köhögnöm kell, elhagy az erőm”. S ő felel: „tudhatod, hogy itt vagyok.”

Szól: „érezem, hogy meghalok, anyám.” S ő felel: „nem, fiam, nem akarom.” Ellenállott húsz
napon át, az anyja mellette volt. Mint vén úszó, ki a tengert szeli, a víz fölé tartotta gyenge fiát. S
egy reggel, amikor elfáradt nagyon a húsz éjtől – hol töltötte ki tudja? Lecsuklott egy parányit a
feje, elszenderült egy egész kicsi percre, – s gyorsan meghalt Florentin Prumier, csöndesen, hogy
fel ne riassza.

* * *

Egyszerűség

Ahová tettél, ott szolgállok, ahol megsejtlek megcsodállak, ahogyan tudlak, úgy követlek, ha
meg-megbotlok, nem csüggedek. Amim van, azért magasztallak, amim nincs, azért nem
zaklatlak. Ami a munkám, megcsinálom, a jó szót érte sose várom. Ha nem sikerül, nem
kesergek, és másnap mindent újra kezdek.

* * *

Jézus – Gyurkovics Tibortól

Jézus szalmaszál, amibe kapaszkodunk. Jézus szakadék, amibe lezuhanunk. Jézus kötél,
amit elengedünk. Jézus remény, amivel emelkedünk. Jézus hangszer, amivel megszólalunk.
Jézus zene, amit elhallgatunk. Jézus tenyér, amivel adakozunk. Jézus kenyér, amit elfogadunk.
Jézus penge, ami megsebesít. Jézus gyenge, aki megerősít. Jézus hatalom a végeken. Jézusnak
odaadom az életem.

* * *

Köszönöm

Az őszi este ráborul a hegyre
tücsök cirpeli az őszi zenét
ballagunk haza a jól ismert úton
szívünkkel hallgatunk hangtalan mesét

A hold rávilágít hajad ezüstjére
lelkembe suhan éteri öröm
oly jó, hogy erős karod fogja a vállam,
hogy szeretsz, hogy szeretlek
köszönöm, köszönöm

Fordítások

Erősen kötődj Istenhez! Tégy úgy, mint a madár, akkor sem hagyja abba az éneklést, ha eltörik az ág, mert tudja, hogy szárnya van. (*Don Bosco*)

* * *

Sose engedj úgy magadhoz senkit, hogy ne boldogabban, jobban távozzon.

* * *

Légy élő kifejezője, megtestesítője Isten jóságának: arcodban, szemedben, mosolyodban egy meleg üdvözlésben. Fény légy a sötétségben, a szegények számára Isten jósága. Ne csak gondosságot, de a szíveteket is adjátok. (*Kalkuttai Teréz*)

* * *

Akik vagyunk és leszünk nem marad zárva önmagában, hanem hatnia kell maga körül. De minden tettünk, a létünk, a jövőnk öröktől fogva elrendezett és van értelme az örökkévalóságban. Ez csak akkor válik világossá előttünk, ha mindent az örökkévalóság fényébe állítunk. (*Edith Stein*)

* * *

Én hiszem, hogy Isten minden szükséghelyzetünkben annyi ellenálló erőt ad, amennyire szükségünk van. De nem előlegként adja, nehogy saját magunkra hagyatkozzunk, hanem Őrá. Életünk az Ő kezében nyugszik. (*D. Bonhoeffer*)

* * *

A felebaráti szeretet a mai időt mozgató kulcsszó. Amennyiben a felebaráti szeretet valódi, már benne van az egész kereszténység. Ha valaki egy másikat igazán szeret és élete végéig szeret, akkor a kereszténység ősgyökerét ragadta meg. Ha valaki felebarátját önmagáért szereti (és nemcsak Isten kedvéért), magához Istenhez közelít, még akkor is, ha ezzel nincs tisztában. A felebaráti szeretet, az Isten-szeretet primer Aktusa. (*Karl Rahner*)

* * *

Uram, ha az életemet adtad, engedd, hogy minden nap itt a földön egy vallomás legyen feléd. Ha szemet, látást adtál, engedd felismernem a világ szépségeit, nyisd fel értelmemet, lelkemet, szívemet, hogy mindenben, minden emberben és az egész teremtésben Téged ismerjelek fel. (*Teilhard De Chardin*)

* * *

Csak egy a fontos: boldogság számunkra itt a földön, hogy láthatjuk: minden dolog értünk van, és általunk lehet megszentelve. Ezt az örömet minden fölé helyezd, még a siker és a személyes, látható, közvetlen eredmények fölé is. Csak egy a fontos: a tapasztalás, hogy Isten

mindenhol megtestesíti magát bennünk és értünk. Ha ez a lényeges átváltozás létünkben mindig tovább fokozódik, mit számít bosszúság, diszharmónia.

* * *

Isten tanítását nem lehet Isten imádatától elválasztani. *(Páduai Szt. Antal)*

* * *

A mélységből szóló ima

Nincs más segítségem, mint Te
Nincs más Atyám
Nincs más megváltóm

Nincs más tartóm
Hozzád imádkozom
Csak Te segíthetsz

Nagy a szükség, amiben ma vagyok
A kétségbeesés kínoz
Se ki, se be, egész lenn vagyok
És magamtól nem tudok se fel
sem kijönni

Ha a Te akaratod, akkor szabadíts ki ebből a kátyúból.
Mutasd meg, hogy erősebb vagy, mint minden gyötrés
és minden ellenségem.
Nem hagysz el, én tudom,
Fekszem gyékényemen és imádkozom. Ámen.

(Fiatal afrikai keresztények imája)

* * *

A Szentlélek által vagyunk valamennyien Krisztushoz láncolva. Nem mi birtokoljuk Őt, Ő birtokol minket.

Ezért kérjük, engedd, hogy megtapasztalhassuk azt is, amit nem látunk, és add, hogy elérjük azt, amiben reménykedünk. Mert Óh, Isten, aki elérhetetlen fényben lakol, nem érthetünk és nem ismerhetünk. Csak te segíthetsz.

* * *

A kereszténység nem tanítja az embereket a materiális dolgoktól való távolytartásra. Arra tanít, hogy a szeretet szolgálatában a világnak adjuk magunkat úgy, hogy az alkotásaink révén megnyilvánulhassunk a földön az embereknek.

* * *

A mi gyökereink

Erősen gyökerezünk Istenben. Mikor vagyok erősen belégyökerezve? Lehetséges ez egyáltalán? Valóban ilyen mélyek az én gyökereim, hogy nem lehet kitépni?

Az én számomra az erős gyökér a feltétlen bizalom Isten kegyelmében, szeretetében és irgalmában. Ha magaménak érzem ezt a kiismerhetetlen, életemet boldogító istenhitet, biztos vagyok abban, hogy gyökerem ép! Sőt ettől a biztos tudattól erős leszek, energikus, telve szikrázó életkedvvel. Hitemnek ezzel a vitalitásával képes vagyok Krisztus követésének hitében élni, mások számára egy útmutató, Istenre irányuló példaképpé válni. *(Teilhard de Chardin)*

* * *

Vannak dolgok, melyeket csak térden állva és hittel tudunk megérteni. *(Gertrud von le Fort)*

* * *

Minden ember egy külön világ. Itt csak egy segít, a szeretet hídja. *(W. Goes)*

* * *

A legnagyobb szeretete annak van, aki önzetlenül szeret, aki először szeret, aki égően szeret, aki halálíg szeret. Ilyen a mi Istenünk szeretete. *(Lacordaire)*

* * *

Kereszténynek lenni annyi, mint az egész emberiség sorsát magunkra venni. *(Paul A. de Lagarde)*

* * *

Legyen meg a Te akaratod, ez kell legyen a keresztény élet vezérfonala teljes mértékben. Ez kell irányítsa reggeltől estig a nap folyamán az évek múlását, az egész életet. Így lesz ez a keresztény ember egyetlen gondja. Minden egyéb gondot az Úristen magára vesz. *(Edith Stein)*

* * *

Olyan sok az éhező ember a világon, hogy Isten csak a kenyér alakjában jöhet hozzájuk. *(Mahatma Gandhi)*

* * *

A teremtés szeretetből lett és csak ha keressük a szeretetet, tudunk segíteni a világon és benne életünket formálni és fenntartani. *(Kriszta Neves)*

* * *

Az embereket és az emberi dolgokat meg kell ismerjük, hogy szerethessük. Istent és az isteni dolgokat szeretnünk kell, hogy megismerhessük. *(Pascal)*

* * *

Példabeszéd a mustármagról

A mustár nem éppen imponáló, ellenkezöleg, hajlamosak vagyunk megmosolyogni, átnézünk rajta. De ha bevetik a földbe, feltör, nő és lenyügözö fává válik, árnyékában állatok, emberek hűsölhetnek. Lehetövé teszi, hogy Jézus bizalmába kerüljünk, – ha ez eleinte kicsinek, alig észrevehetőnek tűnik is. Ha az lenne a benyomásunk már nem érdemes. Ha a mindent jobban tudóknak gunyoros mosolya kísér és megkérdöjelezzük: itt és most van ideje annak, hogy amit Isten elkezdett, azt boldogító befejezéssel be is végzi. Ennyire kell Istennek bizalmat adnunk! (*Herrmann – Jozef Venetz*)

* * *

Uram Istenem, ha félünk, ne engedd, hogy kétségbe essünk. Ha csalódunk, ne engedd, hogy keserűek legyünk. Ha elesünk, ne engedd, hogy fekve maradjunk. Ha értelmünk és erőnk végére érünk, ne engedd, hogy elpusztuljunk. Nem! Akkor engedd, hogy közelségedet és szeretetedet érezzük. (*Karl Barth*)

* * *

Uram, én bízom benned

Minden ember fél a katasztrófától, bizonytalanságtól, gondoktól, öregségtől, haláltól. Ezt érezték a tanítványok is a csónakban, amikor a tengeren a túlsó partra akartak átmenni az Úrral és a tenger közepén heves vihar támadt. A hullámok elborították a csónakot. Jézus ekkor parancsolt a szélnek és a tengernek. De a tanítványoknak ezt mondta, miért félték kicsinyhitűek? Még mindig nem hisztek? Ezek a szemrehányó szavak minket is érintenek! Nemcsak szemrehányás hangzik, hanem kihívás és egyúttal vigasztaló utalás. Mert a hit nemcsak igenlést jelent a dogmákra, a hittételekre, hanem mindenekelőtt bizalmat. A tény, hogy Krisztus az én csónakomban, életemben van, ébresszen nagy védelmet bennem a legnagyobb szükségben is. Isten kezében biztos és védett vagyok. (*A. Moser*)

* * *

A keresztények olyan emberek, akik nagy reménységet hordanak szívükben. Nem azért, mert azt remélik, hogy vállalkozásaik jobban sikerülnek; nem is azért, mert azt hiszik a sorscsapások jobban elkerülnek őket. Reményüknek neve van és emberi arca: Jézus Krisztus, a megfeszített, a feltámadott, biztosítja őket, hogy a sokszor látszólag értelem és remény nélküli életfonaluk kibogozódik, amikor visszatér, hogy új eget, új földet alkosson. Új város születik.

Képekben beszél János a jövőről, amely elé megyünk. Isten lesz a világosságunk, és ezért jó, ami ránk vár és ami számunkra rendeltetett. (*Oscar Saier érsek*)

* * *

Ruhája szegélye

Ha csak ruhája szegélyét érintem, egészséges leszek, gondolta az asszony, aki már tizenkét éve beteg volt. Nem az érintése tette egészségessé, hanem Jézus hatalmában, irgalmában való hite. Az Úr nem utasítja el, mint a tisztviselőnél, hanem felé fordul és jóságosan mondja: „menj, hited meggyógyított”, ezzel közölve, hogy érezte az érintést.

Mi, emberek rá vagyunk utalva a jelekre. Ezek vezetnek Hozzá. Ha megérintjük ruhája szegélyét, megérinti szívünket. *(A. Stehlin)*

* * *

Akik vagyunk és leszünk, nem marad zárva önmagában, hanem hatnia kell maga körül. De minden tettünk, a létünk, a jövőnk öröktől fogva elrendezett, és van értelme az örökkévalóságban. Ez csak akkor válik világossá előttünk, ha mindent az örökkévalóság fényébe állítunk. *(Edith Stein)*

* * *

Az arsi szent plébános észrevett egy parasztembert a templomban, aki mindennap ott volt csendben. Egy nap megkérdezte tőle: mit csinálsz? A válasz: „Ő néz engem, én nézem őt.”

* * *

Ne felejtse el, hogy ma van az a holnap, amitől tegnap úgy féltél.

* * *

Az éjjel egyedül voltam. Magányosan. Végül elővettem a zsoltárokat és olvastam. Ez egy azok közül a könyvek közül, melybe hiánytalanul belemélyedhetünk, és belemélyedünk bármennyire is zavarodottak és rendezetlenek vagyunk. *(R. M. Rilke)*

* * *

A csendben történnek a nagy dolgok, nem a zajban, a külső élményekben, hanem a belső látás tisztaságában, az elhatározások halk mozdulataiban, a rejtett áldozatokban. *(R. Guardini)*

* * *

Uram, Te megmutattad nekem, csak akkor tudom a saját szenvedésemet elviselni, ha az Atya kezéből veszem, mint ahogy Te tetted! Ha bízom az Atyában és ráhagyatkozom, akkor erős maradok akkor is, ha mindenki elhagy, és csak akkor tudok győzni, ha áldássá teszel mások számára, mint ahogy Te tetted. *(R. Guardini)*

* * *

Nem a gyengeség a mi problémánk, hanem ahogy hozzáállunk és megoldjuk.

* * *

A mai krízisből ezúttal is egy holnapi Egyház fog kialakulni, amely sokat veszített. Kicsi lesz. Mindent, csaknem mindent előlről kell elkezdenie, de a próba után egy bensőségesebb, leegyszerűsített egyházból nagy Erő fog kiáramlani. *(J. Ratzinger)*

* * *

Az egész Szentháromság bennünk van. Csak megértenénk azt, hogy kellene építenünk bensőnkben egy jól bezárható cellát, és ahányszor tehetjük, behúzódnánk oda. Akkor nincs a világon olyan hely, ahol hiányt érezhetnénk. (*Edith Stein*)

* * *

Nem kell az egész sivatagot megöntözni, csupán azt a kis virágot, amely forrásunk mellett virul.

* * *

Mindenekelőtt önmagadat becsüld. (*Pithagoras*)

* * *

Légy magadhoz hű, és a napnál világosabb, hogy akkor senkihez sem leszel hamis. Minden erény sarkköve az önmegfigyelés. (*S. Herschel*)

* * *

Légy a magad barátja, így megszerzed másokat magadnak. (*Skót közmondás*)

* * *

Hogyha a pénz miatt megy tönkre az életed, akkor a pénzzel semmit sem tudsz tönkretett életeddel tenni. (*Japán közmondás*)

* * *

Ki erősebb, mint te, kérdezte Brahma, és a hatalom azt válaszolta: a szelídség. (*Victor Hugo*)

* * *

Háromnegyed része az életnek a modortól függ. (*M. Arnold*)

* * *

Nem érdemes rohanni. Fontos időben úton lenni. (*La Fontaine*)

* * *

Nem tudom eleget ismételni, hogy egy ember sem képes megváltás nélkül és eredményesen saját karaktere ellen harcolni. (*Bulwer*)

* * *

Ami a természetedtől fogva vagy, az maradj. Ne hagyd el azt az utat, ahova tehetséged vitt. Légy az, ahova a természet téged állított, és így jól haladsz előre.

* * *

Akarsz valami komolyat? Akkor tedd abban a pillanatban. Ha gondolod, hogy meg tudod tenni, azonnal tedd meg.

* * *

Nincs egy olyan nap, amelyben nem volna meg a lehetőség jót tenni, vagy amelyben ne lehetett volna előbb megtenni, és amelyet nem lehet ezután megtenni.

* * *

A Te kezed

A kéz, amely áld,
megváltoztatja a világot.

A kéz, amely jót tesz,
békét teremt.

A kéz, a Te kezed
megváltoztatja a világot.

Ha Te imádkozol.

A kéz, a Te kezed békét teremt.

Ha Te áldasz,

A kéz, a Te kezed

áldás lesz az embereknek,

ha Te akarod.

(L. Balling: Kéz a kézben, jó kezekben)

* * *

Jézus szíve

Jézus szíve ünnepének a gyökere ezekben a szavakban van: „feltekintek arra, akit keresztülszúrtak” (Jn 19,37). János evangélista minden nép számára ama messiási életnek a beteljesülését látja, melyet Zakariás jövendölt meg (Zak 12,10). Ezek az élővé lett szavak a keleti és nyugati atyáknál az egész megváltói mű kezdetét jelezték, mintegy gyümölcsét az Isteni Megváltó szeretetének, Akinek átszúrt szíve különösen kifejező szimbólum.

A szív ókori szó. A Bibliában ezernél többször fordul elő. Az emberi szívben az Isten utáni vágy kiolthatatlanul bevésődött. Szt. Ágoston fejezi ezt így ki: „érted teremtettél minket és nyugtalan a mi szívünk, míg benned meg nem nyugszik”. *(Osservatore Romano – Ferd. Pratzner)*

* * *

Siennai Szt. Katalin odaadta rendi kabátját egy fázó koldusnak, hogy melegítse őt. Abban az időben egy előkelő nőnek egyetlen kabát nélkül az utcára menni. Amikor ezért kritizálták, Katalin nyugodtan ezt válaszolta: Inkább kabát nélkül vagyok, mint szeretet nélkül.

* * *

A Te tudásod nagyobb, mint az én bűnöm, vétkem. Amikor a véték érzése szorít, amikor a nyugtalanság fellép, akkor lépjen be a lélek Isten tudásába, mint csendes, tiszta fénybe, mint egy meleg közelségbe: Uram, én tudatlan vagyok, de Te tudod! A Te tudásod több, mint az én nyugtalan szívem. Nagyobb, mint az én vétkem, nagyobb, mint az én szürkeségem, az én zűrzavarom! – és Te vagy a Szeretet! Nagy nyugalom lesz ebből. Tisztább lesz látásunk, és mondhatjuk: emelj fel minket a Te szeretetedbe, ami egyben nagy türelem is. – Én akkor rád bízom magam és nyugton leszek. Amikor itt lesz az ideje, megtanítasz engem, erősítesz engem, hogy a helyeset tegyem. *(R. Guardini)*

* * *

Uram, Te megmutattad nekem, csak akkor tudom a saját szenvedésemet elviselni, ha az Atya kezéből veszem, ahogy Te tetted! Ha bízom az Atyában és ráhagyatkozom, akkor erős vagyok akkor is, ha mindenki elhagy, és csak akkor tudom legyőzni, ha áldássá teszem mások számára, mint ahogy Te tetted. *(R. Guardini)*

* * *

Kérem az Urat, hogy túlvilági hitetek valamennyiteket tegye derűssé. *(Morus Tamás)*

* * *

Miért vagyunk sokszor olyan visszafogottak, ha a másoknak adnunk kell azt, amire életéhez olyan nagy szüksége van: egy jó szó, egy dicséret, egy elismerés, segítő jelzés!

Ezek azok az apró figyelmességek, melyek az életet szebbé teszik. Mindenkinek szüksége van rá, és ami még fontosabb, mindenki tovább adhatja a másoknak. *(R. Aveln)*

* * *

Isten nem kíván vak hitet tőlünk, nem hagy bennünket jel, híradás nélkül. Csak belső csendünket kéri. Hangjára való figyelést. Intéseinek hódolattal teli meghallgatását, végzéseinek hálás elfogadását, melyek mind javunkra szolgálnak. Ha kívánságának eleget teszünk, akkor gyakran szent megdöbbenéssel fogjuk közvetlen jelenlétét, segítségének hatását tapasztalni. Ilyenkor felmérhetjük, milyen gyenge is a hitünk, pedig valójában hegyeket mozgathatnánk el. – Isten nem a távoli, oszthatatlan, tapinthatatlan Isten. Ő a mindenütt jelenvaló, a bennünk lakó. Kizárólag benne élünk, mozgunk és vagyunk. *(P. Ehrlich)*

* * *

Az ember és a lehetőség

Senki sem születik erre a világra úgy, hogy ne szülessen vele együtt a feladata is.

* * *

Szereted az életet? Akkor ne tékozz el az idődet, mert abból áll az élet.

* * *

Az oxfordi napóra felírása: Pereunt et imputantur. Az órák múlnak, és mi felelősek vagyunk értük.

* * *

Amit percekben elmulasztottál, semmilyen örökkévalóság sem hozza vissza. (*Schiller*)

* * *

A szívesen végzett munka gyógyítja a szenvedést. (*Shakespeare*)

* * *

Egy ember őszinteségének egyetlen bizonyítéka, egy elvhez való hűség. Szavak, pénz könnyen elmennek, de aki napi életét és szokásait egy dologért feláldozza, az bebizonyítja, hogy igazi meggyőződés vezérli. (*Books*)

* * *

– Karmester úr, szeretnék valamit komponálni, hogy kezdjem el? A kérdező egy tizenkét éves fiú volt, – akit kérdezett, Mozart volt.
 – Fiam, várnod kell – felelte a mester.
 – De Ön jóval fiatalabb volt, amikor elkezdte.
 – Ez igaz – mondta a nagymester –, de nekem ehhez nem kellett semmit sem kérdezniem. Ha az ember igazi komponista, akkor ír, mert nem tehet mást.

* * *

A szeretet mindenekelőtt hallgatódzás, figyelés a csendben. (*S. Exupery*)

* * *

A világ azé, aki a legjobban szereti, és ezt a szeretetet be is bizonyítja (*J. M. Vianney*)

* * *

A megbocsátás gyermekkori álmok csodájára adott válasz, általa a megvert gyógyulttá válik, a bemocskolódott tiszta lesz. Istennel élve Őközte és köztünk nincsen semmi más: Ő megbocsát! De mi nem élhetjük ezt meg, amíg köztünk és mások között valami zavaró érzés fennáll.

* * *

Az én feladatom helyet készíteni Isten eljöveteléhez. (*S. Kirkegaard*)

* * *

Egy szomorúság van csupán, hogy nem vagyok szent. (*G. Bernanos*)

* * *

Adj nekünk tiszta szellemet,
hogy lássunk Téged,
alázatos szívet,
hogy halljunk téged,
szerető szellemet,
hogy szolgáljunk Téged,
hívó szellemet,
hogy szeressünk téged.
(Dag Hammarksjöld)